

[Poul Møller.]

hvis folk virkelig gjorde, som han bad om, og holdt op at ryge? Så ville han få statsfinansiell kløen på en langt, langt alvorligere måde, end han har nu. Jeg synes, at vi skal have den ene ting for sig og den anden ting for sig. Naturligvis kan enhver gennemskue, at et forslag, der tager sigte på at skaffe 150 mill. kr., ikke fremsættes, for at folk skal holde op med at ryge.

I øvrigt er vi villige til på en anden måde at drøfte, hvad man kan gøre for at få folk til at opføre sig med cigaretmisbrug. Jeg er varm tilhænger af, at man prøver at begrænse dette, men jeg tror ikke, man skal sige, at vi gør det af statsfinansielle grunde for at få flere penge i kassen, medmindre man siger, at folk holder ikke op med at ryge alligevel, og de, der slår sig selv ihjel, skal så til gengæld have lov til at betale mere i skat til staten for den fornøjelse. Men det er vel ikke betragtningen.

Hvad angår benzinafgiften, er der naturligvis i min gruppe synspunkter, der gør, at man er nervøs for dens påvirkning af omkostningerne i samfundet.

Til sidst vil jeg igen sige, at vi er villige til at se på de tre afgiftslovforslag ud fra det synspunkt, at hvis forhøjelserne kan gå ind i en omlægningspolitik, en politik, der lægger skattetrykket fra indkomstskatterne over på forbrugsafgifterne, er vi rede til at forhandle herom. Skal det imidlertid være en isoleret skatteforhøjelse, der skal neutralisere de lønforhøjelser, som flertallet vedtog i fjor, må flertallet gå sine egne veje.

Helge Larsen: Da finanslovsforslaget blev fremsat, var der for det kommende finansår regnet med et kasseoverskud på mellem 150 mill. og 200 mill. kr. Efter at januarpristallet er steget så meget, at der kommer en dyrtidsportion til udbetaling fra 1. april, vil det betyde, at det budgetterede kasseoverskud forsvinder. Det radikale venstre må anse et kasseoverskud for nødvendigt for det kommende finansår. Vi har stadig vendt os mod alle forslag om at slække på finanspolitikken, og vi anser fortsat den stramme finanspolitik for en ubetinget nødvendighed.

Vi kan derfor anbefale de foreslåede forhøjelser af afgifterne på cigaretter, øl og benzin. De vil indbringe et provenu af en

sådan størrelse, at der stadig væk vil kunne regnes med et kasseoverskud. Når vi anser dette for, som jeg sagde, absolut nødvendigt, skyldes det flere grunde. I en situation med fuld beskæftigelse og stor aktivitet i erhvervslivet må der ikke via de offentlige finanser foregå nogen udvidelse af købekraften. Det vil derimod være rigtigt at foretage en vis begrænsning i efterspørgslen, og det sker gennem overskuddet på finansloven. Denne begrænsning i efterspørgslen er yderligere ønskelig, fordi vi må forudse en stigning i den økonomiske aktivitet i foråret og til sommer. Det ligger i den økonomiske opgang, som allerede er mærkbar, og som efter alt at dømme vil blive forstærket som følge af det almindelige konjunkturopsving i Vesteuropa og i USA. Vi må tillægge det stor betydning, at der allerede nu træffes visse forholdsregler for at holde igen på forbruget. Det er bedre at forebygge, at udviklingen går over gevind, end at skulle gribe ind senere, hvor indgrebene da måtte blive så meget hårdere og voldsommere. Vi har i efterkrigsårene kendt for meget til, at nødvendige bremsninger er kommet for sent, med det resultat, at den økonomiske politik er blevet præget af en siksakkurs, der har været ubehagelig for alle. Vi skulle gerne ved at gribe ind i tide undgå sådanne store svingninger.

Endvidere er det meget vigtigt, at vi i diskussionen om skatterne og om opgang eller nedgang i disse ikke glemmer, at vi trods en diskontonedsættelse på 1 pct. i 1963 stadig har et højt renteniveau. Den balance, vi har haft og stadig har, er en balance med et relativt højt renteniveau. Man burde nok i den almindelige diskussion erindre dette og også erindre, at en væsentlig del af forudsætningen for renteniveauet skabes gennem skatte- og finanspolitikken. En svækkelse af finanspolitikken indebærer ofte en risiko for, at diskonto og rente vil gå op.

Det radikale venstre anser det for en af sine vigtigste opgaver at medvirke til at skabe forudsætninger for en yderligere nedgang i renten, og aldeles afgørende er det i alt fald at skabe forudsætninger for, at renten kan fastholdes på det lavere niveau, den er kommet ned på. Det er bedre at foretage en vis begrænsning af forbruget gennem afgiftsforhøjelser end at